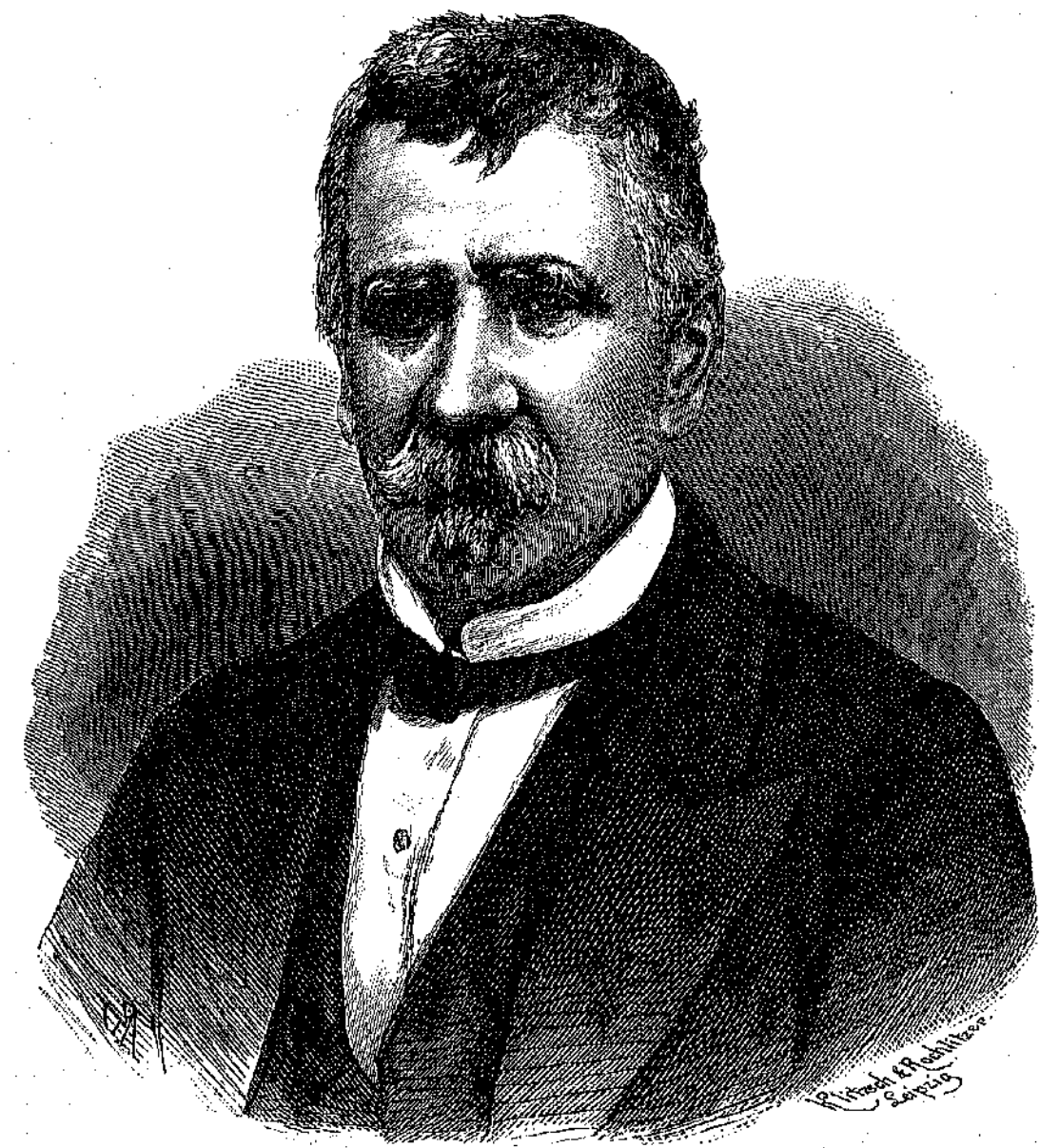
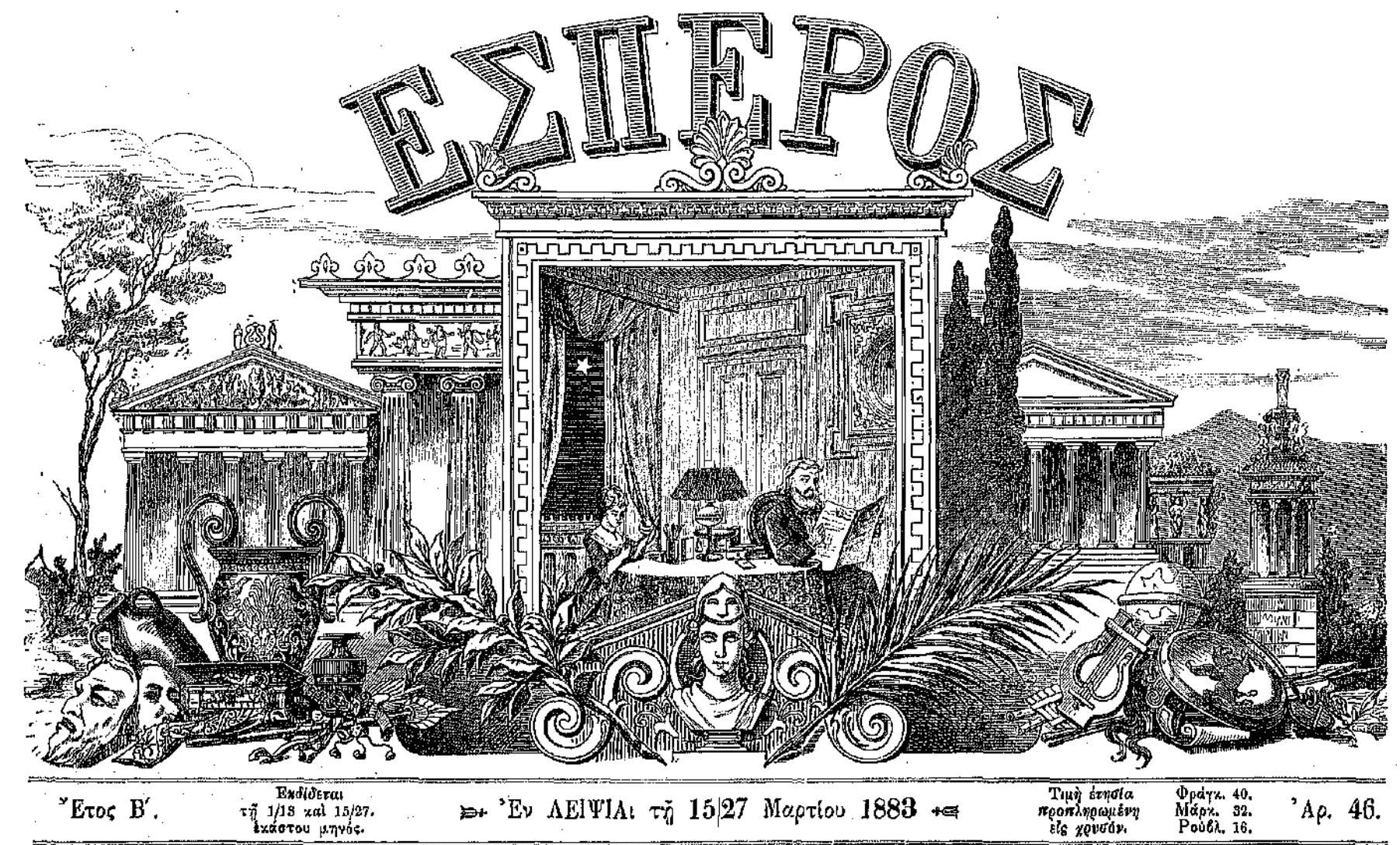

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ ΚΟΥΜΟΥΝΔΟΥΡΟΣ.
(Γενν. 1815, ἀποθ. 1883.)

τίσεται απορροφητική δινη παρασύρουσα εις τὸ χάος τῆς αὐτοσύνης τοῦ βλάστος πᾶν τὸ προστυχόν καὶ παμπόνητος ἀναδίδουσα ἐγγέλαις. Ἐτέρη αὖθις παρομοία ἀλλ' ἄνευ ποταμίου ὑπάρχει ἐν τῇ περιούχῃ Σάμῃ παρὰ τοὺς πρόποδας τῆς ἀργαίας ἀκροπόλεως καὶ κατὰ τὸ τέμας τῆς παναργαίας τῶν Σαμίων πόλεως. Τὸ διττὸν τοῦτο φαινόμενον πολυειδὲς καὶ πολυτρόπως ἐξηγουμένον παρὰ τῶν ἐπισκεψαμένων αὐτὸ ξένων φυσιοδιδῶν, καὶ Ἀγγλων καὶ Γάλλων, ἰδίᾳ δὲ Γερμανῶν, ὡς ἀποτέλεσμα ἀνωτάτης ὑποχρονίου ἐκρήξεως ἡφαίστειου πυρός, ἀποδίδεται εἰς διαφόρους τοῦ ἐδάφους αἰτίας διερευνηθείσας μὲν ἀλλ' ἐπιστημονικῶς ἄχρι τοῦδε ἀνεξηγήτους.

Ἀρχαιολογικὰ μνημεῖα διασώζονται ἐν τῇ Σάμῃ, τοῖς Πρίνοις καὶ τῇ γῇ τῶν Ταφίων καὶ Τηλεβίων ἐν τῇ περιούχῃ Πάλῃ. Τὸ σῆμα τῆς πόλεως Ἀργιστολίου παρίστανται ἄποσιν ἀμφιθέτρου.

Μεταξὺ ὧν τῶν ἐσχόντων τῆς νήσου διαπρέπει ἐν ἐξομύλλῳ ἀπὸ Ἀργιστολίου ἀποστάσει ἡ φρονιῶν καλλίων καὶ θελήτρων ἐμπλεως λυθαθῶ, περικουσμημένη ὑπὸ σειρὰς λῶφον καὶ ἐκτεταμένον πεδιδῶν, καὶ περιέχουσα οπουδαίας κώμας καὶ χωρία, διὰ μεγαλοπρεπῶν οἰκοδομῶν ἡφρετισμένη ἐπὶ τὸ εὐρωπαϊκώτερον μετὰ ἀνδάνων καὶ παραδείων ἀναψυκτικῶν. Ἰαίως οἱ κῆποι καὶ τὰ περιβάλλοντα τῶν ὀψωφίων δένδρων καὶ ἀνθοφόρων ἐν τῇ μέσῃ κρηνῶν καὶ βουκίων ἐκδηλοῦνται ἐν ὁρατοῦν, ὕψιόν καὶ ἀειθαλίαν. Ἐν γένει δὲ αἱ καλλοκαὶ τῆς νήσου Κεφαλληνίας, τῆς Ὀρενῆς καὶ πολυλῶφου καὶ ἐν πολλῶν καὶ διαφόρων ὁροπεδίων διασχιζόμενης, καὶ πεδινῆς ἅτε παραδείσου μετὰ κλίματος ὕμνου, καὶ τοῦ εὐμεταβάτου, παριστῶνται ἐν συνόλῳ τῇ ἐνότητι ἐν τῇ ποιικιλίᾳ τῆς φύσεως.

ΠΑΡΑ ΤΟΝ ΤΑΦΟΝ ΤΟΥ ΒΑΣΙΛΕΩΣ ΘΩΩΝΟΣ.

(Συνέχεια καὶ τέλος.)

Δ'.

Μικρόν τι πλεόν τῶν ἐριῶν μνηδὼν ὑπελείπετο ἵνα συμπληρωθῇ τριακονταετία ἀπ' ἧς ὁ Ὁθων ἀπέστη ἐπὶ τοῦ ἑλληνικοῦ ἐδάφους, ὅτε δὲ ἀποκέντρο τοῦδε ὅρου τῆς Σαλαμίνος ἐξεδύθη τὸ ἔγγραφο τοῦτο.

“Ἕλληνας! Πεισιμένος ἐστὶ μετὰ τὰ τελευταῖα συμβάντα, ἅτινα ἔλαβον χώραν εἰς διὰ-φορὰ μέρη τοῦ βασιλείου καὶ ἰαίως εἰς τὴν πρωτεύουσάν, ἡ περαιτέρω ἐν Ἑλλάδι διαμονή μου κατὰ τὴν στήθεα αὐτῇ ἡδύνατο νὰ φέρῃ τοὺς κατοίκους αὐτῆς εἰς τυραχὰς αἱματηρὰς καὶ δυσκόλους νὰ καταβληθῶν, ἀπεφάσισα ν' ἀναχωρήσω ἐκ τοῦ τόπου τούτου, τὸν ὅποιον ἤγάπησα καὶ εἰσέτι ἀγαπῶ, καὶ πρὸς τὴν εὐχὴν μου τοῦ ὅποιον ἀπὸ τριακονταετίας σχεδὸν ὅσας φροντίζων οὕτω κόπου ἐφείσθην. Ἀποφύγων πᾶσαν ἐπίδειξιν, εἶχον πρὸ ὀφθαλμῶν μόνον τὰ ἄληθῆ τῆς Ἑλλάδος συμφέροντα καὶ πάσαις δυνάμειν προσεπάθησα νὰ προαγαγῶ τὴν ἡλικίαν καὶ ὀλίγην αὐτῆς ἀνάπτυξιν, ἐπιστάσης ἰδίως τὴν προσοχὴν μου εἰς τὴν ἀμερόληπτον τῆς Δικαιοσύνης ἀπονομήν. ὁσάκις δ' ἐπρόκειτο περὶ τῶν κατὰ τοῦ προσώπου μου πολιτικῶν ἐγκλημάτων ἐδεῖα πάντοτε μεγίστην ἐπίεικταν καὶ λήθην τῶν πεπραγμένων. Ἐπιστρέφων εἰς τὴν γῆν τῆς γεννηθείας μου λοιπὸν καὶ ἀνολογιζόμενος τὰς συμφορὰς, ὅφ' ὧν ἐπαπείλειται ἡ προσφιλές μου Ἑλλὰς ἐκ τῆς νέας πλοκῆς τῶν πραγμάτων, καὶ παρακαλῶ

τὸν εὐσπλαγχνον Θεὸν ν' ἀπονέμῃ πάντοτε τὴν χάριν τοῦ εἰς τὰς τύχας τῆς Ἑλλάδος! Ἐξεδύθη ἐκ τοῦ λυμένου τῆς Σαλαμίνος τῇ 12/24 Ὀκτωβρίου 1862. Ὁθων.”

Οὐδὲ κατ' ἐλάχιστον τι ἀνέχετο ἐνταῦθα ἡ ἐξέτασις τῆς ἐν Ἑλλάδι πολιτείας τοῦ Ὁθωνος καὶ τῶν προκαλεσάντων τὴν ἐκθρόνισιν αὐτοῦ αἰτίων, ἐσωτερικῶν ἢ ἐξωτερικῶν. Ἐκφράζω μόνον τὴν πεποθήσιν μου, ὅτι τὰς τύχας τῶν ἑθνῶν δὲν διευθύνει μόνῃ ἡ φρόνησις, ἡ ἢ ἀσυνεία τῶν βηγῶν. Ὅσους ἐδεῖε, καὶ ὁ Ὁθων τῇ ἐσπέρῃ τῆς ἀνωτέρου ἡμέρας ἀπέπλευσε τῆς Ἑλλάδος “τοῦ” ἐπιβάνου τοῦ ἀγγλικοῦ πολεμικοῦ “Σκύλλης”, συνοδευσμένου ὑπὸ τοῦ γαλλικοῦ προσώπου “Ἐλλάδου”!

Ἰπὸ ταῦτα συναισθήματα, ὑπὸ ποίας ἀλλή-δόνος ἔβλεπον ὁ Ὁθων μετὰ τῆς Ἀμαλίας δι' ὁσάτην φορὰν κατὰ τὰς δύο ἐπομένους ἡμέρας, τὴν 13 καὶ 14 Ὀκτωβρίου, ἐκ τοῦ καταστρώματος τῆς “Σκύλλης” τὰ λεῖα καὶ κυανὰ ὄρη τῆς Πελοποννήσου καὶ τῆς Στερεᾶς διὰ τῆς λεπτῆς καὶ διαφανοῦς ἀτμοσφαιρᾶς τοῦ ἑλλη-νικοῦ οὐρανοῦ! Πᾶς ἀπεγαυρέα ὁ ὕψος ὀφθαλμῶς τῶν τὰς παραλίας τῆς Ἑλλάδος, ἅς αὐτοὶ εὖρον ἐρείπια ἔρημα, καὶ ἅς τώρα καταλείπουσι ἐρι-θοῦσας πληθυσμοὺς καὶ πλοῦτοι! Τούτο δύναται νὰ φαντασθῇ πᾶς ὁ ἐκ τῶν ἐν τοῖς ἀνωτέρω ἀτάκτως καὶ ἀσθενῶς ἐκτεθέντων περὶ τῆς ἀφοσιώσεως, τῶν θυσιῶν καὶ τῶν πεπραγμένων ὑπὸ τοῦ Ὁθωνος καὶ τῆς οικογενείας αὐτοῦ ὑπὲρ τῆς Ἑλλάδος, σχηματίζουσ ἰδέαν περὶ τῆς ἀγάπης καὶ λατρείας αὐτοῦ πρὸς ταύτην τὴν θετὴν πα-τρίδα του, ἣν ὅμως ἀναντιρρήτως ἐθεόρει προ-φιλότεραν τῆς γεννηθείας αὐτοῦ. Μεγίστη ἀπόδειξις τούτου εἶναι ἡ ἐκφράσις εὐχῶν ὑπὲρ τῆς Ἑλλάδος καὶ τῆς ἀρχαίας αὐτῆς ἐν αὐτῇ ἔτι τῇ στήθεα τῆς σκληρᾶς πτώσεώς του, ὡς φαίνεται ἐν τῇ ἀποκατασκευῇ τοῦ τῆς 12/24 Ὀκτωβρίου. Ἡ μεγαλοφυΐα αὐτῆς εἶναι ἀρετὴ ὑπερέρα τῶν καὶ ἡμῶς αἰώνων, εἶναι ἀρετὴ Ἀριστοῦ. Μείζων ὅμως καὶ ταύτης ἀπό-δειξις, ἐν ἔργῳ πλέον αὐτῇ καὶ οὐχὶ ἐν λόγοις κενοῖς, εἶναι ἡ αὐταπάρνησις, μεθ' ἧς παρητήθη τοῦ ὁρόνου, ἑριστικῶς καὶ ἄνευ ὑστεροβουλίας, μόνον καὶ μόνον ἵνα μὴ περιμάχη τὴν Ἑλλάδα εἰς ὅσον νὰ κυλισθῇ εἰς τὸ ἴδιον αὐτῆς αἷμα. Οὐδεὶς δὲ δύναται ν' ἀποφανθῇ ὀριστικῶς ὅτι ἡ πρὸς ἀπόθεσιν εἰς τὸ μέρος τῆς Ἑλλάδος ἀπό-πειρα τοῦ Ὁθωνος, ἔχοντας ὑπὸ τὰς διαταγὰς αὐτοῦ πολεμικὸν πλοῖον, ἔξιν λόγου διὰ τὴν τότε ναυτικὴν δύναμιν τῆς Ἑλλάδος, μετὰ δοκι-μωτάτου τῶν παρ' ἡμῖν ναυτικῶν κυβερνήτου καὶ πιστοῦ πληρώματος, ἤθελεν ἀποτύχει.*) Ἀλλὰ δὲν ἠθέλησεν, οὐδὲ κἂν ἐναντάσθῃ τούτο, παρὰ τοὺς περὶ τούτου φόβους τῶν ἐπανα-στατῶν, διότι ὁ ὁρόνος δὲν ἦτο δι' αὐτὸν τὸ ὑπέρτατον ἀγαθόν, ὁ σκοπὸς τῆς εἰς Ἑλλάδα καθόδου καὶ τῆς ἐκεῖ διαβιώσεως αὐτοῦ. Ὁ ὁρόνος ἦτο δι' αὐτὸν τὸ μέσον μόνον τῆς ἐπι-τυχίας τῶν ὕψιων σκοπῶν αὐτοῦ, τῆς πραγμα-τώσεως τῶν ὑπὲρ τῆς Ἑλλάδος σχεδίων του, τῶν ὁνείρων καὶ τοῦ ἰδανικοῦ του. Καὶ ὅμως πᾶσαις πικρίας ὑπέστη ἐπὶ τοῦ ὁρόνου ἐκείνου! Ὡς παιδίον ἔτι ὁ Ὁθων εἶχεν ἐμπνευσθῇ ἐν τοῖς βασίλειοις δώμασιν, ὅπου ἀνατράφητο, τὸν ὑπὲρ τῆς Ἑλλάδος ἄγιον ἐνθουσιασμόν ἐκ τῶν ἡγίων τῆς πατρικῆς λόρας.**) Μετ' ὀλίγον

*) Πᾶσι φασ ἐπέχυσεν εἰς τὸ τμήμα τοῦτο τῆς ιστορίας τῆς νεωτέρας Ἑλλάδος τὸ ἐργάσιον ἐν Ἀθή-ναις δημοσιευθὲν φυλλάδιον “Τὰ συμβάντα τοῦ 1862” ἐπὶ τοῦ βασιλικοῦ ἀντιγράφου “Ἀμαλίας” ὑπὸ Α. Παλῶστα.

**) Μεταξὺ τῶν ἐν ταῖς πόρεσι ἐκδοθέντων ἔργων τοῦ βασιλέως Λεοπόλδου Α' πλείστα ποιήματα φη-λουσι καὶ σέφονται θερμοῦ καὶ λαμπροῦ τὴν Ἑλλάδα

ἐκλήθη νὰ κυβερνήσῃ αὐτήν. Τίς ἄλλος ἤθελεν ἔχει μεγαλειότητα, ἡ αὐτός, ἔφασιν νὰ προα-γάγῃ τὴν Ἑλλάδα; Ἡρὸς ἐπιτυχίαν δὲ τούτου μετεχειρίετο τὸν ὁρόνον καὶ πᾶν ἄλλο μέσον αὐτοῦ. Ἀμα ὅμως ἡ Ἑλλὰς ἔπαυσε, δικαίως ἢ ἀδικίως, νὰ στέργῃ αὐτόν, οὗτος δὲν εἶχε πλέον ἄλλον προορισμόν ἐκεῖ. Ἀπῆλθε περίλοπος, βαρυσυμῶν, θανατηφόρος τετραμμένος, ἀλλ' ἀπῆλ-θεν ἄμεσως. Ἀμα ἡ Ἑλλὰς εἶπεν ὅτι δὲν εἶχεν ἀνάγκη αὐτοῦ, οὗτος δὲν ἠθέλησε, δὲν ἐσκέφθη νὰ ἐπιβληθῇ αὐτῇ. Ἀπῆλθε βαρυσυμῶν, ἀλλ' ἄμεσως.

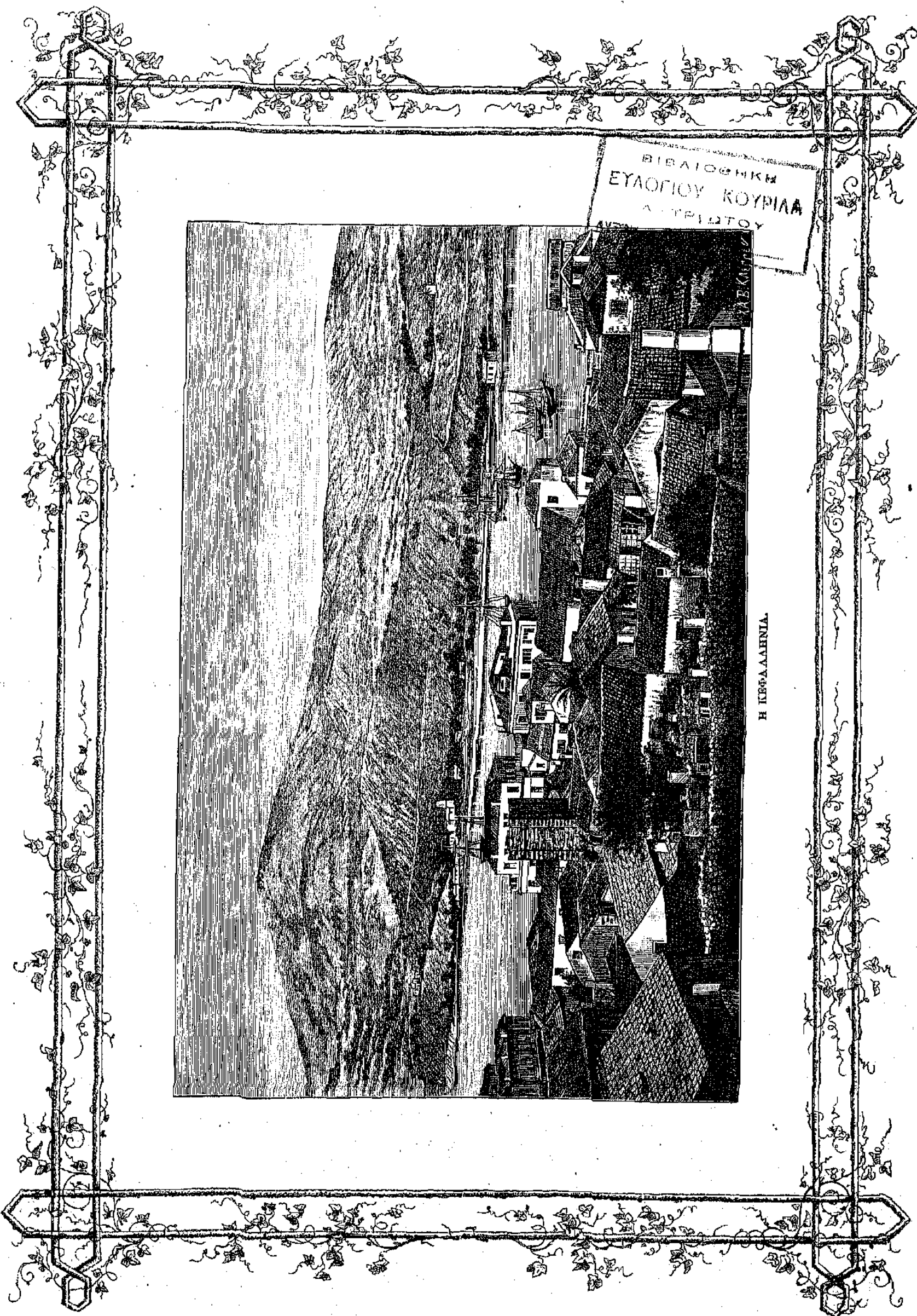
Πῶς ἠτένεσε τὰ κυανὰ καὶ καρπούλιγραμμα ὄρη τῆς Ἑλλάδος, ὅτε συνοδευσμένος ὑπὸ τοῦ συμπαχικοῦ στόλου κατέπλεε πρὸς τὸ Ναύπليون; Πῶς ἐπάτησε τὸ ἔδαφος τῆς κλασσικῆς, ἀνδρόεως, ἀνυχτοῦς, συντετριμμένης χώρας; Πῶς ἐδέξαντο τὰ ὄρη τῶν τῶν φρενητιώδεως καὶ ὑποκαρδίους ἐπεσφρημίας τοῦ λαοῦ του; Καὶ ἐν τούτοις πᾶς ἡναγασθῇ ὁ καλοκάγαθος βασιλεὺς νὰ ἐγκατα-λίπῃ τὴν προσφιλεῖ Ἑλλάδα του!...

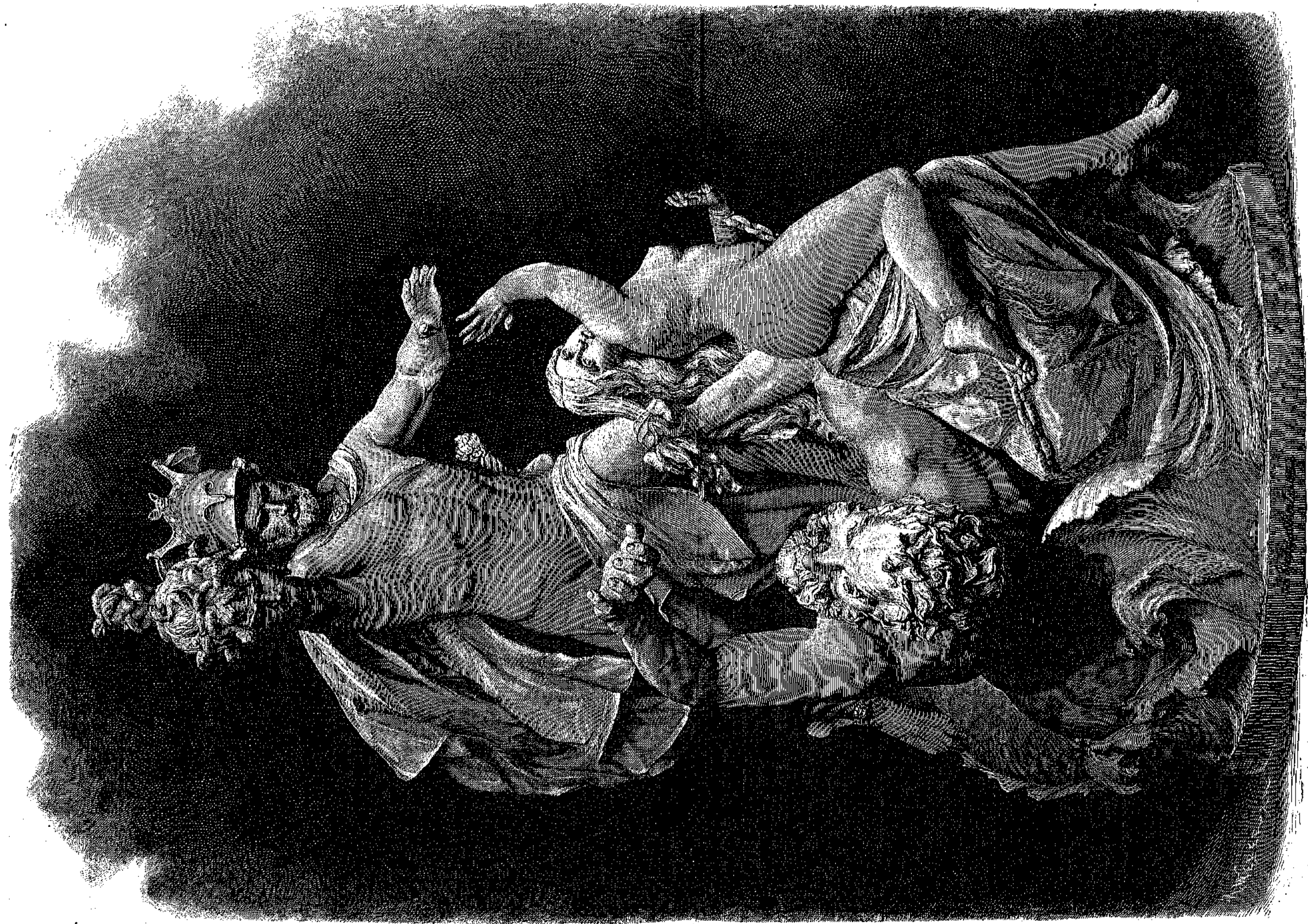
Τὸ τελευταῖον ἐπὶ τῆς ἑλληνικῆς γῆς θῆμα τοῦ ἔμεινε ἀποτετυπωμένον ἐν τοῖς θράγκοις τῆς Μάνης. Τὸ χῶμα τῆς Ἀττικῆς καὶ ἰδίᾳ τῶν Ἀθηνῶν, ἅς δεύτερος αὐτὸς Κάδμος ἀνέ-συσεν ἐκ τῆς ἀφανείας καὶ τῆς ἀβυλότητος καὶ ἀνύψωσεν εἰς πόλιν εὐρωπαϊκὴν, τὸ ἔδαφος τῆς πόλεως ταύτης, ἐν ἧ ἀνὰ πᾶν θῆμα ἀπαντᾷ τὰ ἴχνη τῶν ἔργων του, δὲν ἐδέχθη αὐτόν!... Τὰς ζωηροτάτας καὶ ἐνθέρμους ἐπεσφρημίας, δι' ὧν ἐνέπλησε τὰ ὄρη αὐτοῦ διὰ τελευταῖαν φο-ρὰν ὁ γενναῖος λαὸς τῆς Μάνης, ἀπέσπεσε καὶ ἐξηφάνισε μετ' οὐ πολλὸ τὸ παρὰ τὴν ἀττικὴν παραλίαν ἀγγελθὲν αὐτῇ ψήφισμα, δι' οὗ ἐκη-ρύσσεται ἐκπαυτος τοῦ Ἑλληνικοῦ ὁρόνου. Μετὰ δὲ τὸ ἀγγελμα τοῦτο, ὅπως εὖρη ὀλίγην ἡου-ρίαν, ἧς εἶχεν ἀνάγκη ἵνα γράφῃ τὸν ἐγκάρδιον καὶ εὐκρινῆ ἀποκατασκευῇ αὐτοῦ πρὸς τοὺς “Ἕλληνας”, δέσχεος ν' ἀπομακρυνθῇ τῆς αὐτῆς μετὰ τοῦ φέροντος αὐτὸν πλοίου καὶ νὰ κατα-φύγῃ εἰς τὸν ἔρμον τῆς Σαλαμίνος.

Τῇ οὖν πρὸς νὰ ἡγάπα παλὺ ὁ Ὁθων τὴν Ἑλλάδα, διὰ τὴν ὁνηθῇ ἐν τῇ ἀποκέντρῳ ἀνέκτρῳ ὅρμῳ καὶ ἐν τῇ κῆτει τοῦ μόνου ἀπομείναντος αὐτῇ πλοίου νὰ εὖρη τόσῃν ἡρεμίαν πνεύματος, τόσῃν γαλήνῃν φύγῃς, ὅση χρειαζέται ἵνα συν-ταχθῇ ἐν ἔγγραφον, οἷον τὸ ἀνωτέρω. Ἀνα-γνώστα αὐτὸ πάλιν καὶ θὰ θαυμάσῃς τὰ ἐλ-ληνικὰ αἰσθηματά του.

Οὐδεμία ἀμφιβολία, οὐδεὶς ὑπάρχει, ὡς φρονῶ, ὁ ἀντιλέγων, ὅτι ὑπὸ τὸ σκῆπτρον τοῦ Ὁθωνος ἡ Ἑλλὰς προώδεσε μεγάλως, ἐν τοῖς δὲ κεφαλαιαῖς καταπληκτικῶς. Ἀπλουσιότης εἶναι ἡ σάφεις εἶναι καὶ ὑπὸ οἰονδήποτε ἄλλον βασιλεῖα, πλὴν τοῦ Ὁθωνος, ἡδύνατο ἡ Ἑλλὰς νὰ προαχθῇ ἐπίσης δὲν ἀντιλέγομεν ἀλλ' ἐπειδὴ ὁ κληρὸς εἰς αὐτὸν ἔπαιον εἶναι πρεσβύτερον καὶ ἐντιμότερον ν' ἀναγνωρίσωμεν τὰς πρὸς τὸν πόσον εὐεργεσίας αὐτοῦ καὶ ν' ἀπονεύσωμεν αὐτῇ τιμὴν καὶ δικαίαν ἐδνημοσύνην, ἀντὶ νὰ ζητῶμεν νὰ ρήσωμεν αὐτὰς εἰς λήθην. Σωρὸν μόνον ἐρεπίων εὖρε, καὶ ἀφῆκεν ἀκμάζον κράτος. Πλείστοι τῶν ἀρχαίων πόλεων, αἵτινες καὶ αὐτὸ σχεδὸν τὸ ὄνομα εἶχον ἀπολέσει, καὶ πρὸς ταύ-ταις ἄλλαι νεώτεραι ἀνιερθῶσαν, ὡς διὰ μα-ρικῆς ῥάβδου. Ἀθῆναι, Πειραιεύς, Πάτραι, Χαλκίς, Σύρος, Θῆβαι, Σπάρτη, Τρίπολις, Κα-λάμαι, Λαμία κτλ. Πανταχοῦ Δικαστήρια ἀπὸ

καὶ τοὺς ἀνὴρας αὐτῆς. Ἀν μὴ ἀπατήσῃ, μεταφρασ-νόντων ἐξέδωκεν ἐν Ἀθήναις ὁ κ. Σοφοκλῆς Κορδῆς. *) Ἐσχάτως ἐφάνη ὅτι αἰσθηματικὸς οὐκ ἐστὶν ἀντι-συνέχων τοῦ Ὁρρωπορτοῦ τῶν καραίων τὴν ἐπ' αὐτοῦ ἀναγραφὴν τοῦ ὀνόματος τῆς ἰδρυθείσης αὐτοῦ Ἀμαλίας. Εὐδοκίαν τὸ σημεῖον τοῦτο!

ΠΕΡΣΕΥΣ ΚΑΙ ΑΝΔΡΟΜΕΔΑ.

ἐπιφέρει ἐλάνθην τῆς ὑπερβολικῆς αὐστηρότητος. Ἡ τιμωρία τῶν ἐγκλημάτων εἶναι ὁλιβερὰ τῶν ἰσχυρῶν προνομία, ἀλλ' ἔχει ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ὡς συνέπειαν τὴν εὐμερέαν τῆς χώρας καὶ τὴν ἀσφάλειαν τῶν κατοίκων.

— Ἀλλεῖτε, εἶπεν ὁ αὐτοκράτωρ, μὴ ἀμφιβάλλῃς, ὅτι ὁ προδότης, οἰοδότης καὶ ἄν ἦ οὗτος, θέλει τιμωρηθῇ. Καὶ δύναται μὲν τὰς ἐπεισεῖας καὶ εὐσπλαγγίας νὰ μὲ παρασύρῃ ἄνωγε· ἀλλὰ γνωρίζεις ὅτι εἰμαι καὶ ἀμείλικτος τῶν κακῶν τιμωρὸς. Ἔστω σοὶ τοῦτο ἀπόδειξις ὅτι δὲν μετανοῶ διὰ τὴν χορηγηθεῖσαν τῇ τέχνῃ χάριν.

— Τὸ ἀπεισθῆναι τοῦτο, εἶπεν ὁ Στρατηγὸς-πολις, μ' ἔκαμε σκεδὸν νὰ λησμονήσω τὴν αἰτίαν, δι' ἣν ἤλθον ἐνταῦθα. Χθὲς ἐν θαλαίᾳ ναυτὶ ἤλθην εἰς Νίκαιαν Ἑλλήν ἐκ Κωνσταντινουπόλεως, ὅστις σήμερον λίαν πρωὶ μὲ ἐπεσκέψθην ἵνα μοι ἀνακοινώσῃ πρῶτον μεγίστης σπουδαιότητος καὶ μὲ παρακάλει νὰ σοὶ ἀναγέρω περὶ τοῦτου. Ὁ Ἑλλήν οὗτος ὀνομάζεται Κουτρετζάκης καὶ εἶναι εἰς τῶν ἀρχηγῶν τῶν ὁβελοντῶν ἐκείνων, οἵτινες, μετὰ τὴν ἄλυσιν τῆς Κωνσταντινουπόλεως παρὰ τῶν Λατίνων, διεσπάρησαν ἐνοικοῖσι εἰς τὰ πέριξ, ὅπως δοθείσης περιστάσεως παρενοχλῶσι τοὺς ἀδίκους κατακτῆς τῆς πρωτεύουσας ἡμῶν.

— Αὐτὸν τὸν Κουτρετζάκην σου ἐπιθύμουν καὶ ἐγὼ νὰ ἴδω. Ἀλλεῖτε, εἶπεν ὁ Παλαιολόγος δυσπίστως· μετῴδων. Εἶναι καὶ αὐτὸς θεοδότης ἐκ τῶν ἀπορρήτων ἐκείνων ὁπλαρχηγῶν, οἵτινες ὑπόσχονται ὑπερβολὰς μεγάλας ἀντὶ ἐλαχίστης μόνον χρηματικῆς δωρεῆς. Ὁ! πολλοὺς τοιοῦτους εἶδον ἤδη καὶ ἐμάθην τὰ τεχνάσματα αὐτῶν. — Ἦλθεν ἡ στιγμή, Ἀλλεῖτε, νὰ μεμρῶ καὶ ἐγὼ τῆς εὐπιστίας σου. Πῶς δὲν κατάρθωναι ἀκόμη νὰ διδάξῃ τὰ τεχνάσματα τῶν γενναίων τούτων ὁπλιτῶν;

— Πρέπει πρότερον νὰ ἴδῃς τὸν ἄνδρα, βασιλεῦ· ἀπήντησεν ὁ Στρατηγὸς-πολις ἡσύχως· πρέπει πρότερον νὰ τὸν ἀκούσῃς. Ἐχει σχεδόν, τὸ ὅποιον μεγάλως δὲ σ' ἐνδιαφέρει. Μετεκλίσεα αὐτὸν ἐνταῦθα καὶ περιμένει εἰς ἓνα τῶν προβαλῶν.

— Ἀς ἔλθῃ λοιπὸν, εἶπεν ὁ Παλαιολόγος. Φαίνεται ὅτι ἡ σημερινὴ ἡμέρα εἶναι ἡμέρα τῶν σχεδίων. Ἐστὶν Δέχομαι τοῦτο ὡς καλὸν οἰωνόν. Ὁδῆγρον ἐνταῦθα τὸν Κουτρετζάκην σου. Ὁπωδιήπου μοὶ εἶναι εὐπρόδεκτος, Ἀλλεῖτε, δότε συνοστᾶται παρὰ σοῦ.

— Ἰδὲ τὸν πρότερον· βασιλεῦ, καὶ ἔπειτα κρίνε, ἀπήντησεν ὁ Στρατηγὸς-πολις ἐξερχόμενος τοῦ θυμωμένου ὅπως προσκλήσῃ τὴν περιμένοντα.

Μετὰ παρέλθον ὀλίγων λεπτῶν τῆς ὥρας εἰσῆλθε πάλιν ὁ Στρατηγὸς-πολις παρακαλουθόμενος ὑπὸ μικροῦ ἀνδρός, ὅστις συνεσταλμένος καὶ θαθεῖαν ποτὶν ὑπόλειπεν ἐστῆθι παρὰ τὴν θύραν.

— Πλησίως, εἶπε πρὸς αὐτὸν ὁ Παλαιολόγος μάλιστα δυνάμενος νὰ κρατῇ τὸν γέλωτα· μὴ φοβείσαι, Κουτρετζάκη. Συστημένος παρὰ τοῦ στρατοπεδάρχου ἐμφανίσαι ἐνώπιον φίλου. — Ἐρχεαι ἐκ Κωνσταντινουπόλεως;

— Ναί, βασιλεῦ, ἀπήντησεν ὁ Κουτρετζάκης· κατ' εὐθείαν ἐκ Κωνσταντινουπόλεως.

Ὁ Κουτρετζάκης ἦτο ἀνὴρ μικρὸς καὶ ἰσχνός, ἔχων τὴν κεφαλὴν ἐντελῶς φαλακράν· τὸ ἔσω-τερικὸν τοῦ οὐδὲν εἶχε τὸ ἐπιβάλλον ἢ τὸ ἀπειρετικόν· ἀλλ' ἐν τῷ μικρῷ τοῦ ἀνδρός ὀφθαλμῷ ἔκλειπεν ἀπὸς τόλμης καὶ σιδηρῆς θελήσεως τοσοῦτον ζωρὸν, ὥστε ἡ ἐμφάνισις τοῦ ἐμάγεσε τὸν ἀπέναντι αὐτοῦ ἰστάμενον. Καὶ ὁ Παλαιολόγος ὑπέκυψε θαυμάζων εἰς τὴν μαγαίαν ταύτην καὶ ἡδονὴν αὐτοῦ ἐλκόμενον ἀκουσίας πρὸς τὸν μικρόσωμον ἄνδρα. (Ἔπεται συνέχεια.)

ΠΟΙΗΣΙΣ.

Η ΑΠΕΛΠΙΣ.

Τὸ βλέπω! Εἶν' ἀδύνατον πλησίον σου νὰ ἔρσω, ὅπως πλὴν ἀδύνατον καὶ νὰ προῶ ἐν ἔξῃ. Φεῦ! πόσον ἤθελα ἐμπρός· ἐμπρός νὰ προχωρήσω, καὶ νὰ θύσω εἰς νοκτὸς τὸ παρελθόν μου, μνήμη.

Ἐμπρός! Πλὴν εἶναι τὸ ἐμπρός αὐτὸ, καταπραμένον, εἶναι χαμῶν, καὶ κεραυνός, καὶ ὕελλα, καὶ κύμα, δόμοιρον αἶμα ναυαγίου, εἰς θρόνον ἀρριμένον, καὶ περιμένον ἄπαυτον, καὶ περιμένον μνήμη.

Ἦ! πῶς φοβοῦμαι τὸ ἐμπρός! Τὸ παρελθόν μου θέλω, τὸ σθένός μου μόνη μου, δὲν θέλω νὰ ὀφάω, καὶ μίαν μετὰ σοῦ στιγμήν, ἐάν νὰ ἔρσω μέλλω, καὶ τῆς αἰωνιότητος τὴν θέτω ὑπερῶν.

Νὰ ἔρσω μόνη ἔρρωμαι, ἐγκαταλειμμένη, νὰ θέλω ἄλλας εὐτυχίας μ' εὐδαίμονας νὰ ζωῶ, καὶ ἐγὼ, ἐγὼ ἡ δόμοιρος, τραγνὸν τραυματισμένη, νὰ θέλω τὰς ἡμέρας μου εἰς στόνους νὰ περῶσι.

Νὰ λησμονῶ καὶ παρελθὸν καὶ θνητὰ ὄντα, καὶ ἀντιβῶν ἀκινῶν τὰς χεῖρας μου νὰ σχίζω, τὸν τάφον νὰ ἐπιποθῶ ἀνύμνη τῶν νεῶ, καὶ ἔρσοις αἱ ὕελλαι, ποικῶν νὰ μὲ θυλίσουν.

Ἦ! τοῦτο εἶναι θάνατος, ὀληθριεὺς μῦρον. Εἶναι τοῦ θάνατος κλάσις καρδία προδοθεῖσα. Εἶναι Σταυρὸς τοῦ Γολγοθᾶ καὶ τούτων ἔτι χειρὶν, Σταυρὸς τὸν θρόνον ἐλπίσεως, θεοτῆς ἡττηθείσα.

Ὀρ! δὲν θέλω τὸ ἐμπρός. Ἐδῶ θὰ σταματήσω, εἰς τὸν σταυρὸν τοῦ πάθους μου, εἰς τὴν πυρὰν ἐπάνω.

Εἰς τοὺς κήθερας ὀφθαλμοὺς τοῦ ἔρμα μου θὰ κλείσω. Καὶ πίπτουσα ὡς Ἀλκυὼν, εἰς ὕψος ὁ ἀποθάνω.

Εἶπε, καὶ μάχαιρα σκληρὰ τῆς ἔσχισε τὰ στήθη. Τὸ βλέμμα τῆς, εἰς τὸ ὕδρον τοῦ κρατοῦ τῆς θάλαμψ, ἐστάθη, καὶ τὸ παρελθὸν ἐκάλυψεν ἡ λήθη.

καὶ τῆς παρθένου τ' ὄνειρον ἀρρόφησε τὸ αἷμα!

Ν. Διδόνης.

ΒΙΒΛΙΟΓΡΑΦΙΚΑ.

Τὰ παραδείσια τῆς Κολάσεως. Ὁ ἐν Ἀργιστολίῳ τῆς Κεφαλληνίας λόγιος σχολάρχης κ. Π. Βεργιωτῆς ἐξέδωκε πρὸ μικροῦ ὅπὸ τὸν ὄντο τίτλον μελέτην περὶ θάνατον τὰ μέλιστα ἐνδιαφερόμενον. Προτάσσεται πρόλογος, ἐν ᾧ μετὰ πολλῆς ἀκριβεῖας ἐξετάζεται τὸ πνεῦμα τοῦ μεγάλου τῆς Ἱταλίας ποιητοῦ. Πολλὸν ὀρθὸν εὐρομεν τὸν παραλληλισμὸν μεταξὺ Ὁμήρου καὶ θάνατον. Ὁ Ὁμηρος, λέγει ὁ συγγραφεὺς, εἶναι ὁ ποιητὴς τοῦ θάνατον, τοῦ αἰσθητικῶς ἐξόχου, ἐν ᾧ ὁ θάνατος εἶναι τῆς θοράτου πλάσεως, τοῦ κόσμου τῶν πνευμάτων. Καὶ κατωτέρω: “Ὁ Ἀλκιβιάδης πολλὰ ἐπῆρεν ἀπὸ τὴν ἀκραιότητην, τὴν ποικιλομορφίαν, τὴν χριστοσύνην μας ἑλληνικὴν μυθολογίαν. Ἐν ἐλάμβανεν αὐτὴν ὅπως εἶπε τῇ ἐπῆρεν ὁ Φλωρεντινός, ὀλίγα ἔσφατα τῆς θεῆας τῶν Κωμικῶν θὰ ἔμεναν ἀκολούθως.” Εἶναι τοῦτο ἀλήθεια, ἢ οὐδεὶς δύναται ν' ἀρνήθῃ, ὅστις ἀνέγνωσε τὸ ἀριστούργημα τοῦ Ἱταλοῦ ποιητοῦ.

Μετὰ τὸν πρόλογον ὁ κ. Βεργιωτῆς δημοσιεύει τὴν μετάφρασίν του τοῦ ε' ἔσφατος τῆς Κολάσεως, ἐπὶ τῆς ὁποίας ἔσχοι λόγοι καὶ Ἑλληνες καὶ Ἱτατοὶ ἀπέφερον τὰς κρίσεις των. Ὁ κ. Ἀλέξ. Παχιαδῆς ἐκφράζεται οὕτως: “Ἐἴμαι εἰς θέσιν νὰ συνομολογήσω τὴν μεγάλην καὶ εὐσεβεῖστον ἡμῶν ἀκρίθειαν εἰς τὸ νὰ παρακολούθησεν ὅλημα πρὸς ὅλημα τὸν μέγαν γίγαντα,

πρὸς δὲ ἀνελάβετε τὴν ἐπίπονον πόλιν. Τούτου ἦτο ὑπερβόρσις καὶ λίαν ἀνέπαυτος.” Καὶ ὁ κ. Δημ. Βεργιωτῆς γράφει πρὸς τὸν κ. Βεργιωτῆν: “Δὲν δύναμαι εἰμὶ νὰ ἐπιδιομίσσω κατὰ πάντα τὴν μετάφρασίν σου, διότι καὶ πιστὴ καὶ ἀκριβὴς εἶναι.” Ἀρκετὶ ἀνέμῃ ν' ἀναφέρωμεν ἐνταῦθα ὅτι καὶ ὁ Ἱταλὸς φιλόλογος Φερδινάνδος Γαλιάνης, καὶ ὁ ἑλληνοστῆς Βικέντιος Γρόττις, καὶ ὁ πολλὸς Νικόλαος Θωμασαῖος λίαν εὐνοϊκῶς ἐκφράζονται περὶ τῆς μετάφρασεως· ὁ τελευταῖος τούτων μάλιστα εὐρίσκει ὅτι ἐν τῇ κοινῇ ἑλληνικῇ γλώσσῃ ὑπάρχουσι λέξεις καὶ ἐκφράσεις λίαν κατάλληλοι πρὸς πιστὴν καὶ διὰ θραχέων μετάδοσιν τῆς ἐννοίας τοῦ θάνατον.

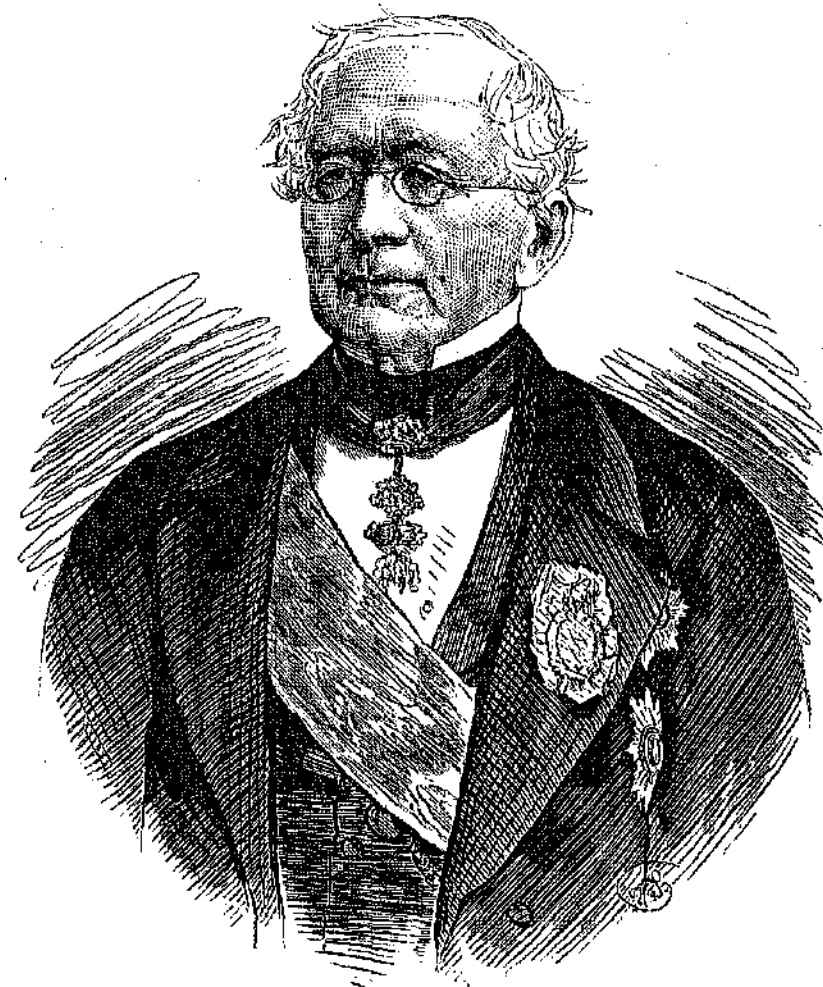
Ἐπὶ τὸν τίνας τὸν κ. Βεργιωτῆν ὅτι μεταχειρίσθῃ τὴν κοινὴν διάλεκτον εἰς τὴν μετάφρασίν του. Καθ' ἡμᾶς ἡ κοινὴ γλώσσα εἶναι ἡ ἐκφραστικώτερα καὶ καταλληλότερα πρὸς πιστὴν μετάφρασιν ποιητῶν, οἷος ὁ θάνατος, καὶ κατὰ τοῦτο συμφωνοῦμεν πληρέστατα μετὰ τοῦ κ. Α. Λακαράτου, τοῦ γνωστοῦ κωμικοῦ ποιητοῦ, ὅστις γράφει πρὸς τὸν κ. Βεργιωτῆν: “Ἡ στιχογραφία δὲν προσκόπτει πούποτε, καὶ ἡ γλώσσα εἰς ἐκείνη, ποῦ ἔπρεπε νὰ ἦναι. Ἐκκολούθη, φίλτατε Βεργιωτῆ, νὰ γράφῃς εἰς τὴν γλώσσῃ τῆς ζωτανθῆ, ποῦ μιλεῖ τὸ ἔθνος, καὶ ὅς τοὺς ἐκείνους.” Νομίζομεν ὅτι δὲν ἔδωκεν τις νὰ ἐκφρασθῇ σαφέστερον. Πράγματι ποιηταί, οἷος ὁ θάνατος, ὁ Σαίξπηρος, δὲν μεταφράζονται ἐπιτυχῶς ἢ εἰς τὴν γλώσσῃ τῆς ζωτανθῆ, ἢν ἐμμελεῖ ὁ λαός. Αὐτὴν μεταχειρίζομενος ὁ μεταφραστὴς εἶναι θέμις ὅτι ἔχει ἐν χερσὶν ὅλα τὰ καταλληλότερα ὅπλα καὶ πολεμικὰ, ὅπως κατέλθῃ εἰς τὸν δυσχερῆ τῆς μετάφρασεως ἀγῶνα καὶ ἀγωνισθῇ ἐπιτυχῶς. Μήπως ἐν τῷ Σαίξπηρῳ ἄπειροι σκηναί, καὶ αἱ ἐκφραστικώτεροι, δὲν εἶναι γεγραμμέναι ἐν τῇ δημοτικῇ γλώσσῃ; Μεταφερόμενοι αὐταὶ εἰς τὴν καθαρὰν γλώσσῃν ἀπόλλυσι καὶ τὴν χάριν καὶ τὴν ἐκφραστικότητά των. Ἀγνοοῦμεν ἂν ὁ κ. Βεργιωτῆς ἔφερον ἤδη εἰς πέρας τὸ ἔλκον ἔργον του· εἴμεθα ἡμῶς πεπεισμένοι ὅτι ἡ ἐλκὴν μετάφρασις τῆς θεῆας κωμικῆς εἰς τὴν καθολικωμένην ἡμῶν γλώσσῃν ἔσται ἀληθὴς πλουτισμὸς τῆς νεωτέρας ἡμῶν φιλολογίας.

Ἡ γυνὴ τῆς Μελήτου. Τραγῳδία. Φιλολογικὴ εἰδησις, ἐνδιαφερόμενα τὸν κόσμον τῶν γραμμάτων καὶ ἰδίᾳ ἡμᾶς τοὺς Ἑλληνας, ἡγμέθη ἡμῖν κατ' αὐτὰς εἰς Ἀμερικῆς. Ὁ ἐν Νέᾳ Ὑόρκῃ πρὸ δεκαετίας περίπου ἐγκαταστημένος Ἑλλήν καλλιγράφος, κύριος Τ. Τιμαγένης, ὁ γνωστὸς συγγραφεὺς τῆς “Ἱστορίας τῆς Ἑλλάδος” καὶ “Τῆς γλώσσῃς τῶν Ἑλλήνων”, ἔργων ἀγγλιστὶ γεγραμμένων, τὰ ὅποια ἐν πολλαῖς ἐκδόσεσι καὶ κατὰ χιλιάδας πολλὰς ἀντιτύπων ἐπωλήθησαν, ἐποίησεν ἐσχάτως ἀγγλιστὶ τραγῳδίαν πολλοῦ λόγου εἶναι, ἥτις δικαίως ἐφελκύσασα τὴν προσοχὴν τῶν περὶ τὴν δραματικὴν ἀσχολουμένων μέλλει νὰ διδασθῇ ἀπὸ σκηνῆς ἐν Ἀμερικῇ. Ἡ τραγῳδία αὕτη φέρει τὸν τίτλον “Ἡ γυνὴ τῆς Μιλήτου” (The wife of Miletus), καὶ ἡ ὑπόθεσις αὕτης ἐλήφθη ἐκ τῶν Ἑρωτικῶν τοῦ Παρθενίου. Τὰ δύο κοριώτερα πρόσωπα τοῦ δράματος εἰσὶν ὁ Ἐρδῶρ, ἱάλλος ἀρχηγὸς τῆς φυλῆς τῶν Ἀρδερνῶν, καὶ ἡ Σίβη, ἡ σύζυγος τοῦ Κωνσταντοῦ. Ἐν αὐτοῖς τοῖς δύο προσώποις ἀναρκοῦνται δύο ἀντίθετοι χαρακτῆρες, ὁ ἰδανικός καὶ πνευματικός ἐν τῷ ἀνδρὶ, καὶ ὁ φυσικός καὶ ὀλιστικὸς ἐν τῇ γυναικί. Ἡ Σίβη εἶναι ἡ ποιητικὴ ἐνσάρκωσις τῆς ὀλιστικῆς, μοιροδόξου φύσεως τῆς γυναικός, παρίσταται δὲ μετὰ πολλῆς ἀκριβεῖας καὶ αὐστηρῆς τηρησεως τῶν κανόνων τῆς ψυχολογίας. Ὁ δὲ Ἐρδῶρ ἀντιπροσωπεύει τὸ ἰδανικόν, τὸ ἥθικόν ὀφθαλμόν.

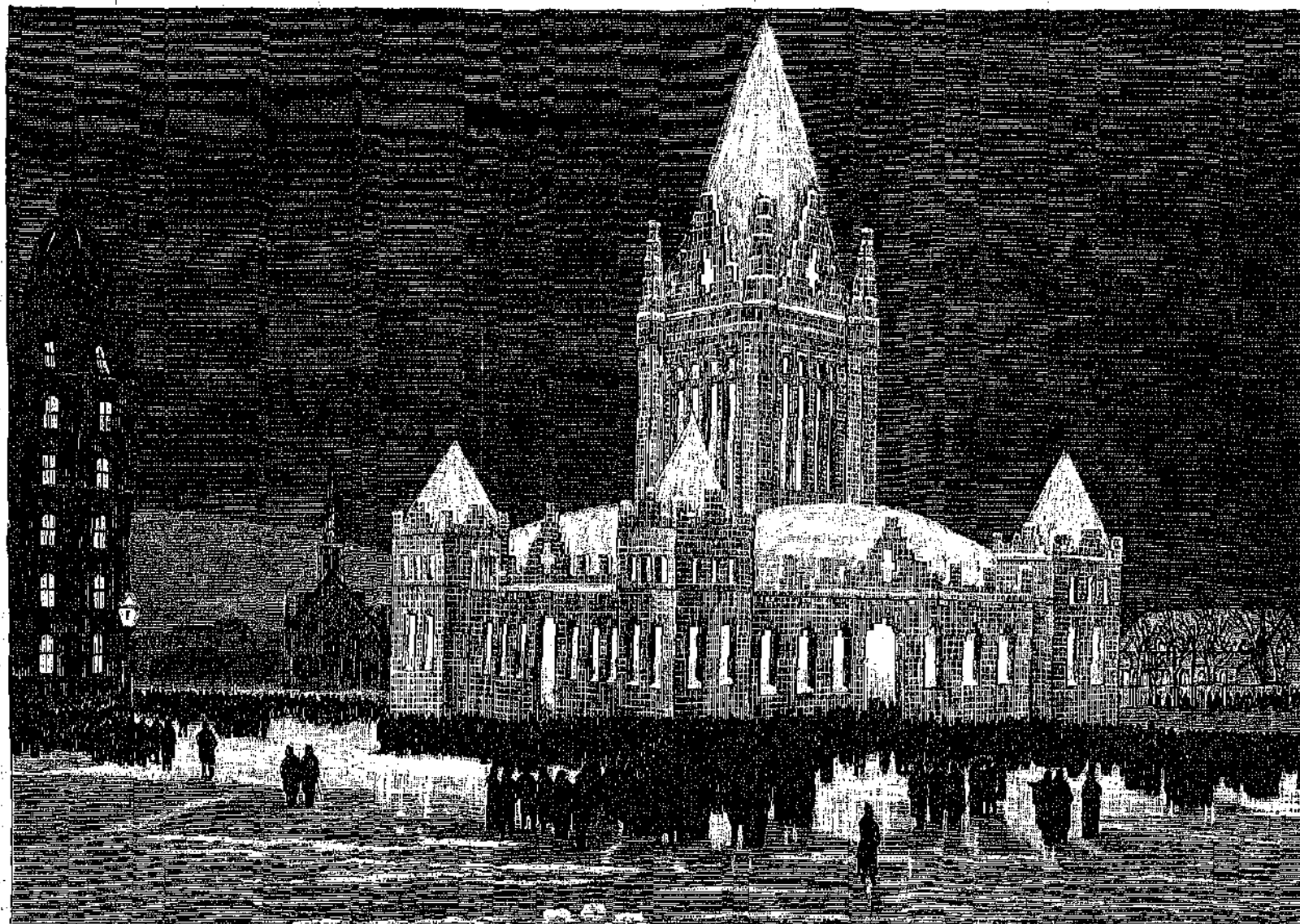
τὴν ἀρχὴν τῆς ἀνδρικῆς δυνάμεως, τῆς τιμῆς, τῆς πρὸς τοὺς νόμους ὑπακοῆς.

Περὶ τῆς τραγικῆς τοῦ-της αἰ ἐφημερίδας τῆς Νέας Ὑόρκης ἐκφράζονται μετὰ πολλῶν ἐπαίνων. “... Ὁ χαρακτηριστὴρ τῆς Σίβης μοὶ ἀνθυμίζει τὴν ὑπερβολικὴν μὲν ἀλλὰ κατάλληλον ἐκφρασίν τῆς Γαλλίδος ἡθοιοῦ Σάρας Βερνάρ, ἥτις λαλοῦσα περὶ τῆς “Θεοδώρας” τοῦ Σαρδου, εἶπεν: Ἡ Εὐδα, ἡ ὑπὸ τοῦ Θεοῦ πλασθεῖσα, ἦτο γυνὴ· ἀλλ' ἡ Θεοδώρα, ἡ ὑπὸ τοῦ Σαρδοῦ πλασθεῖσα, ἦτο κατ' ὁλοκληρίαν καὶ ἐντελὲς γυνὴ. (Ἐκ τοῦ Κατόπτρου τῆς Νέας Ὑόρκης).” Ἡμεῖς δὲ συγχαίρομεν ἀπὸ καρδίας τὴν λογὴν ὁμογενεῖ ἡμῶν, κ. Τιμαγένης, ὅτι κατὰθρόων ἐν κόσμῳ τοῦ μεγάλου ἐκείνου ἄκουον ἐν Ἀμερικῇ νὰ τιμῇ καὶ πάλιν τὸ ἑλληνικὸν ἔθνος διὰ ἔργου ποιητικοῦ, κριθέντος ἀξίως καὶ συγκαταλέγεται μετὰ τῶν καλλιτέρων προτίκτων τῆς νεωτέρας δραματικῆς ποιήσεως.

Νικόλαος Γ. Πολίτου
λόγιος εἰσιτηρίσις τὸ μῦθον.

Ο ΠΡΙΤΚΙΝΨ ΑΑ, ΓΟΥΤΣΑΚΕΦ.

ΤΟ ΕΚ ΠΑΓΟΥ ΠΑΛΑΤΙΟΝ ΕΝ ΜΟΝΡΕΑΛΗ.

μα τῆς Ἑλληνικῆς μυθολογίας. — Ἡ μελέτη τῆς μυθολογίας καὶ ἰδίᾳ τῆς ἑλληνικῆς πλεῖστον ὅσον παρέχει ἡμῖν τὸ διαφερόν, διότι “ἐν τῇ μυθολογίᾳ συγκεντροῦνται αἱ ῥίζαι τῆς το ἐξωτερικῆς καὶ τῆς ἐσωτερικῆς ἱστορίας τοῦ Ἑλληνικοῦ λαοῦ.” Ἐχάρημεν δὲ τὰ μέλιστα μαθητὰς ὅτι ὁ σύλλογος τῶν καλλιγῶν τῆς φιλοσοφίας Σχολῆς τοῦ ἡμετέρου Πανεπιστημίου ἐνέκρινεν ἐσχάτως τὴν διδασκαλίαν τοῦ μύθου τῆς μυθολογίας, καὶ ὅτι τὸ ὁποῦδαιον τοῦτο μᾶλλον ἀνετέθη εἰς τὴν ὀφειγμένην κ. Νικ. Πολίτην, νέον διακρινόμενον διὰ τὰς εὐρείας αὐτοῦ γνώσεις καὶ πρὸ ἐτῶν ἤδη καταλαβόντα θέσιν ἐπιζηλῶν ἐν τοῖς νεωτέροις τοῦ ἔθνους ἡμῶν λογίσις διὰ τῶν ἐμβριθῶν αὐτοῦ συγγραμμάτων. Ἀδρόντες ὅλοτα ἀφορμὴν ν' ἀναγνώσωμεν τινα τῶν ἔργων τοῦ κ. Πολίτου, ὡς τὴν “Μελέτην περὶ τοῦ θίου τῶν ἀρχαίων Ἑλλήνων”, τὸν “περὶ Γοργόνων μύθον” τοὺς “ἀγμῶντες μετεωρολογικαὺς μύθους”, ὁφειλομεν νὰ ὁμολογῶμεν ἐν πάσῃ ἐλικρινείᾳ καὶ ἀμεροληψίᾳ ὅτι πολὺ

ΤΙΜΗ ΚΑΤΑΧΩΡΙΣΕΩΣ 50 ΦΟΙΝ. ΤΟΝ ΣΤΙΧΟΝ. — ΔΙΕΥΘΥΝΣΙΣ ELSTER-STR. 19. LEIPZIG.

Παρακαλούνται οἱ ἐπιστέλλοντες πρὸς τὸν Ἑσπερον νὰ πέμπωσι τὰ χειρόγραφα καθαρώς γεγραμμένα, τὰ ὅποια δημοσιεύμενα ἢ μὴ δὲν ἐπιστρέφονται.

ΕΣΠΕΡΟΣ.

Σύγγραμμα περιοδικὸν μετὰ εἰκόνων ἐκδιδόμενον ἐν ΛΕΙΨΙΑ.

τῇ 1/13 καὶ 15/27 ἐκάστου μηνός.

Τιμὴ ἑτήσια προκληρωτῆ φράγκα 40 (= μέραι 32 = βιβλία 16).
Τιμὴ καταχωρίσεως δι' ἑκαστον στίχον φοίνικ. 50.

ΕΠΙΣΤΑΣΙΑΙ ΤΟΥ ΕΣΠΕΡΟΥ.

ΑΘΗΝΑΙ καὶ ΠΕΙΡΑΙΕΥΣ· κ. Δημ. Καρασπύρος, ΚΕΡΚΙΤΑ· κ. Ι. Νε-
γαροβίλγ. ΖΑΚΥΝΘΟΣ· κ. Ν. Παπαδόπουλος, ΒΕΛΟΣ· κ. Νικ. Γεωρ-
γιάδης, Ιωάνν. ΚΡΑΛΑΔΗΝΙΑ· κ. Πέτρος Μ. Γκεντιλίνης, ΠΑΤΡΑΙ· κ. Ὑθων
Λοβέντης, διευθυντὴς τοῦ ὑποκαταστήματος τῆς Ἑθνικῆς Γραφικῆς.

ΔΑΞΑΝΔΡΕΙΑ καὶ ἡ λοιπὴ ΔΗΤΙΤΟΣ· κ. Πέτρος Σαράντης, Βιβλιοπω-
λεὺν "Ο Φοῖνιξ" ἐν Ἀλεξανδρείᾳ.

ΜΩΝΣΤΑΤΙΝΟΥΠΟΛΙΣ· κ. Ἰωάννης Παπαδῆς, βιβλιοπώλης, ΣΟΥΡΝΗ·
κα. Δεσπότης καὶ Στ. καὶ κ. Φρ. Σαρτζας, ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ· κ. Σ. Γράσος, βί-
βλιοπώλης, ΚΑΒΑΛΑ· κα. Α. Γ. Κούλης καὶ Στ. ΜΥΤΙΛΗΝΗ· κ. Σενουφὼν
Γκαρτζιώτης, ΠΕΡΙΣΣΙΑ· Αἰδης. Ἀναστάς Ἀλεξανδρίδης, ΣΑΜΟΣ· κ. Σταμα-
τίδης, ἑφορὸς τῆς Σμυρναῖς βιβλιοθήκης, ΒΗΡΥΤΤΟΣ· κ. Χρ. Χριστοφύδης,
ΑΜΙΣΟΣ· κ. Κ. Λεονάρδ, Ιωάνν. ΠΡΑΚΑΒΙΟΥ ΚΡΗΤΗΣ· κ. Ἀπ. Σενουδάκης,
ΡΟΔΟΣ· κ. Α. Μικελιδάκης.

ΔΕΥΚΕΣΙΑ καὶ ΑΕΜΠΣΟΣ Κόρινθ· κ. Π. Δ. Παπαδάκης, ΔΑΡΝΑΞ·
κ. Ἰωάννης Πιερλίδης.

ΒΟΥΚΟΥΡΕΣΤΙΟΝ· κ. Ἀριστίδης Α. Βασιλῆς, ΓΑΛΑΖΙΟΝ· κ. Α. Ι.
Σαργιάννης, ΙΒΡΑΙΑ· κ. Ἰωάννης Α. Βασιλῆς, ΤΟΥΡΝΟ-ΜΑΓΟΥΡΕΛΟΝ·
κ. Τηλέμ. Παπαδόπουλος, ΚΟΡΑΒΙΑ· κ. Νικόλαος Καραβίας, ΚΑΛΑΦΑΤΙΟΝ·
κ. Νικ. Κουκλίδης, ΤΙΟΥΡΕΒΙΟΝ· κ. Εἰθωρ. Πεταλῆς, ΤΟΥΡΝΟ-ΣΕΒΕΡΙΝΟΝ
κ. Ι. Α. Σακελλαρίδης.

ΠΕΤΡΟΥΠΟΛΙΣ· κ. Ἰάκωβος Μάνας, Ιωάνν. ΜΟΥΣΧΑ· κ. Γρηγ. Ι. Ραφαήλ-
μος, ΟΔΙΣΣΕΟΣ· κ. Σπυρ. Τυπάλδης, Φορτσε, ΤΑΙΡΑΜΟΝ· κ. Δημ. Α. Ἀλεξάνδ-
ρος, ΡΟΥΣΤΟΥΜ· κ. Στέφ. Λοβέντης, ΡΙΣΚ· κ. Π. Α. Μαιώτης, ΝΙΚΟΛΑΙΦΟ·
κ. Θεόδωρος Λυκαβδόπουλος, ΒΕΡΑΙΑΝΣΚΑ· κ. Νικ. Γ. Τσιτσίλινς, ΙΣΜΑ-
ΝΑΙΟΝ· κ. Ἀλέξανδρος Κωνσταντινίδης, ΚΙΣΝΟΒΙΟΝ· κ. Α. Καραβόνης, ΠΟΤΙΟΝ·
κ. Περικλῆς Ν. Κομηλιάδης, ΣΕΒΑΣΤΟΥΠΟΛΙΣ· κ. Κ. Α. Παλαιολόγος.

ΔΟΝΑΙΝΟΝ· κ. Ἰωάν. Α. Περβάνογλου, ΔΙΒΕΡΝΟΥΛ· κ. Γ. Θ. Σαρινῆς.

ΡΟΥΣΤΣΟΥΚΙΟΝ Βουλγαρίας· κ. Στάβρος Χριστοδουλίδης.

ΤΕΡΓΕΣΤΗ· κ. Π. Περβάνογλου, ΚΑΛΚΟΤΤΑ· κ. Ἰωάν. Κ. Σταυρίδης.

ΝΕΛ-ΤΟΥΚΗ· κ. Δημ. Ν. Μπότσης, γενικὸς πρόξενος τῆς Ἑλλάδος.

Εἰς τὰ μέρη, ἐνθα εἰσὶν δὲν ἐπιστήθισαν ὀριστικῶς ἀπιστοαίαι,
οἱ θυλλόμενοι θάνατοι νὰ γείνωσι συνδρομητὰ ἐπὶ προκαταβολῇ τῆς
ἐτήσιας συνδρομῆς, ἀποτεινόμενοι εἰς κατ' εὐθείαν εἰς τὴν διεύθυνσιν
(ELSTER-STRASSE No. 19) ἐν ΛΕΙΨΙΑ, εἰς εἰς τὰ οἰκία ταχυδρο-
μικὰ γραφεῖα, τῆς διευθύνσεως τοῦ Ἑσπερου συνεννοηθείσης περὶ τοῦτου
μετὰ τῆς Γενικῆς Διευθύνσεως τῶν γερμανικῶν ταχυδρομείων. Τὸ φύλ-
λον ἀποστέλλεται ἐλευθέρων ταχυδρομικῶν τελευτῶν.

Η ΔΙΕΥΘΥΝΣΙΣ ΤΟΥ ΕΣΠΕΡΟΥ. ELSTER-STRASSE No. 19. LEIPZIG.

ΕΙΔΟΠΟΙΗΣΙΣ.

Η ΔΙΕΥΘΥΝΣΙΣ ΤΟΥ ΕΣΠΕΡΟΥ, λαμβάνουσα καθ' ἐκάστην αἰτή-
σιν περὶ τοῦ πρὸ πολλοῦ ἐξανηλθόντος Α'. Τόμου τοῦ Ἑσπερου, ἀπεφάσισε
νὰ προῆλθῃ εἰς ἀνατύπωσιν αὐτοῦ, ἥτις καὶ ἀρξαμένη ἤδη ἀποπερατωθήσεται
ἐντὸς μικροῦ. Ἐπομένως παρακαλοῦνται οἱ ἐπιθυμοῦντες ν' ἀποκτήσωσι
τὸν Α'. Τόμον νὰ εἰδοποιήσωσι περὶ τοῦτου εἰς κατ' εὐθείαν τὴν ἐν Λει-
ψίᾳ διεύθυνσιν (Elster-Str. 19), εἰς τὰς κατὰ τόπους ἀποστασίας, ὅπως
ληφθῇ ὑπὸ σημείων ἡ αἴτησις αὐτῶν.

Ἡ τιμὴ τοῦ ἀνατυπωθέντος Α'. τόμου ὁρίσθη εἰς φράγκα 40 εἰς
χρυσόν, δεδεμένον δὲ διὰ τοῦ περικαλύμματός του καὶ δι' ἐπιχρῶσιν φύλλων
εἰς φρ. 50. Οἱ τόμοι ἀποσταλῇσονται ἐλευθέρων ταχυδρομικοῦ τέλους.

ΑΓΓΕΛΙΑ.

Ποίησας τραγεῖδιον ὑπὸ τὸν τίτλον "ΦΙΛΙΑ καὶ ΕΡΩΣ" εἰς μέτρον
δοδεκασύλλαβον ἀνομοιοκατάληκτον, συνισταμένην ἐκ ὀκτώ ως ἑγξιστα
Τυπογραφικῶν φύλλων, καὶ προτιθέμενος νὰ ἐκδόσῃ αὐτὴν ὑπὲρ τῶν ἀνδρῶν
μοιητῶν τῆς ἐν Μικρασίᾳ Κρητικῆς Σχολῆς, ἐπικαλοῦμαι τὴν συνδρομὴν
ἀπάντων τῶν φιλομουσικῶν καὶ φιλιπροσώπων ὁμογενῶν μου, πρὸς ἐπίτευξιν
τοῦ ἱεροῦ τούτου σκοποῦ.

Ἡ συνδρομὴ ἐκάστου ἀντιτύπου χρυσοδεδεμένου καὶ ἀποσταλλομένου
ἐλευθέρων ταχυδρομικῶν τελευτῶν ὁρίσθη εἰς φράγκα 2.50.

Συνδρομητὰ ἐγγράφονται εἰς ἅπαντα τὰ Ἑλληνικὰ ἱερθεύετα.

Ἐν Γαλαζίῳ 1883.

Α. Ν. ΦΡΑΓΚΟΠΟΥΛΟΣ.

63]

Ἐπὶ θέμῃ! Ἐν Ποσειδῶν! Ἐν Δανθῶν
ΙΑΕΤΕ ΚΑΙ ΑΠΟΡΗΣΑΤΕ!

Οἱ πράκτορες τῆς πωλείσεως τοῦ με-
γάλου ἡ' Ἀγγλο-Βρετανικοῦ ἔργου-
σταίου πωλοῦσιν διὰ τὰς πράγμα-
ταίς των μὲ μεγάλην ἐκπτώσιν. Ἐμ-
βάζων τις τὸ ποσὸν φράγκων 20, ἢ καὶ
διὰ ταχυδρομικῆς ἐπιταγῆς διὰ τοῦ αὐτορ-
οφύτου Ἰδού διὰ Τηγγίνης, λαμβάνει
πολυτέλην συσκευὴν τραπεζῆς ἐν τῷ ὅρι-
στον ἀγγλο-βρετανικῷ μεταλλῷ, ὅπως
ἄλλοτε φράγκων 70. Πᾶς παραγγελιοδό-
της λαμβάνει καὶ ἑγγραφοὺς ἐγγύων περὶ
διατηρήσεως τῆς λευκότητος τῶν σκευῶν
ἐπὶ δέκα ἔτη.

8 μαχαίρια τραπέζης μὲ φέραιας λαπίδας,
8 παρούσια μονοκράματα,
6 κολλήματα τῆς σοφίας ἐκ τοῦ ἀγγλο-
βρετ. μετέλλου,
6 κολλήματα τοῦ καπν. πίπης,
1 μέγα κολλήμα τῆς σοφίας,
1 ἑστὸ κολλήμα διὰ τὰ γέλα,
6 ἀκουστικά τῶν μαχαίρων,
6 ἀγγλικά φιαλίδια,
1 πιπερίνην ἢ ζαχαροῦσιν,
8 φέραιες δούλες,
6 κομψὰ κολλήματα διὰ τὰ ἀνά,
1 ὁσὸν μεγέθους 80 ἐκατ.,
1 τραπητὸν τοῦ τεύου,
2 πολυτέλη καθέδρα τῆς αἰθούσης,
6 κομψὰ μαχαίρια τῶν φρεσίων,
61 τεμάχια ἐν ὅλῳ.

Εἰς ἀπόδειξιν οἱ ἡ παρούσα εἰδο-
ποίησις μου δὲν ἐκτίθεται ἐπὶ ἀγορ-
αῖς ἀπογενομένης ἐνθάδε, δὲν ἡ συ-
ταυρὴ δὲν ὁρίσθῃ τῇ δημοσίᾳ, νὰ παρα-
λάβω αὐτὴν πάλιν. Ὁ ἐπιθυμῶν λοιπὸν
ν' ἀγοράσῃ πράγματα χρῆσται καὶ καλὰ
ἀντὶ τῶν χρημάτων τούτων, ὅς ἀποταθῇ,
μετὰ πάσης πεποιθήσεως καὶ κατ' εὐ-
θείαν πρὸς τὸν

J. H. Rabnowicz εἰς Βιέννην, "

Κεντρικῇ ἀποθήκῃ τοῦ Ἀγγλο-βρεταν-
ικοῦ ἔργουσταίου

WIEN II. SCHIFFFAMTS-GASSE 20.

Παρ' ἐμοὶ εἴρηται, ἀντὶ 30 centimes
τὸ κοστίον, καὶ ἄνεως πρὸς καθαρισμὸν
τῶν σκευῶν τούτων.

Ἐποκαταστήματα ἐν Λονδίῳ καὶ
Παρισίῳ.

Μεταδὸ τῶν πολλῶν ἐνδοξάνων εὐαρε-
σκίας δημοσιεύομεν τὰς ἐξῆς: Κόρινθ
J. H. Rabnowicz τῇ Βιέννῃ, Ἐν
Βεργάζῃ 19/1 1883.

Διὰ τοῦ κυρίου Κοέν, προξένου ἐν
Μιλίττῃ ἐλαβὼν τὰ τιμολόγια ὑμῶν ὡς
καὶ δύο δελτία. Ἐπιθυμῶ δι' ἐμὲ καὶ
διὰ τινὰς ἐντάθῃ φίλους μου ν' ἀγοράσω
παρ' ὑμῶν τὰ κάτωθι εἶδη, ὃ εὐαρεστη-

θῆτε νὰ πέμπητε τῇ κ. Ἰουλιέττῃ Ἀρ-
καδῇ ἐν Μιλίττῃ 8 συσκευῆς, ἐξ ἑκείνων
ὅς ἐπέμψατε ἑσχάτως τῇ κ. Λαβῇ, ὡς
καὶ τὰ κάτωθι ἐκ τοῦ τιμολογίου τούτου.

Πρόεδρος Π. Πάρεβιτς,
ἐκκαρτῆς τῆς αὐτῆς ο-ὐγγρικῆς.

Κόρινθ J. H. Rabnowicz εἰς Βιέν-
νην. Ἐν καιρῷ 20 Φεβρ. 83. Ἐλαβὼν
σήμερον τὰς παραγγελίας δύο συσκευ-
ῆς καὶ αὐτὸ μόνον μ' ἐγχαρίστησαν τὰ μέ-
γιστα ἀλλὰ καὶ ὑπερέβησαν τὰς προσδο-
κίας μου. Ὅπως ἀποδείξω ὑμῖν τοῦτο,
ὡς παρακαλῶ ἀμέσως νὰ μοὶ ἀποσταλῇτε
ὃ ἀκόμη τοιαύτας συσκευῆς. Ἐκ μερῶν
μου δὲν θὰ λείψω νὰ αὐστησῶ τὸ ὑμέ-
τερον κατὰστημα εἰς εὐρωτέρους κήλους.
Τὸ τίμημα τῶν συσκευῶν παρακαλῶ νὰ
τὸ ἀρῇτε ἐπ' ἑμοῦ διὰ τοῦ αὐτορ-οφύ-
γικοῦ Λέου.

Πρόεδρος Α. Wpi,
ἐκκαρτῆς.

Εκτὸς τούτων ἐλαβὼν παραγγελίας
παρὰ τῶν κκ. Mollah καὶ Jassai ἐν
Θεσσαλονικῇ, παρὰ τῶν κκ. J. Spe-
nitzer, M. Feinreich καὶ A. Marcovitch
ἐν Σαφῶν, L. Koshir ἐν Καίρῳ, Hilde-
brandt B. Prochaska ἐν Περτ-Σαῖδ καὶ.

63]

ΕΙΔΟΠΟΙΗΣΙΣ.

Ἐξεδόθη κατ' αὐτὰς εἰς δι-
όλιον τὸ "Ἄσμα τοῦ Χιαδάθα"
τοῦ διασήμου Ἀμερικανοῦ ποιητοῦ
LONGFELLOW ἐν ἑλληνικῇ μετα-
φράσει. Τὸ βιβλίον τοῦ (ἐκ 15 1/2
τυπογραφικῶν φύλλων) κεκοσμημέ-
νον διὰ τῆς εἰκόνος τοῦ ποιητοῦ
καὶ ἄλλων εἰκόνων καὶ κομψῶς
δεδεμένον μὲ τὰ φύλλα ἐπίχρῶσα,
πωλεῖται ἀντὶ φράγκων 6.50. — Οἱ
ἐπιθυμοῦντες ν' ἀποκτήσωσιν αὐτὸ
παρακαλοῦνται ν' ἀποταθῶσιν εἰς
κατ' εὐθείαν πρὸς τὴν διεύθυνσιν
τοῦ Ἑσπερου (LEIPZIG. ELSTER-
STRASSE 19) εἰς πρὸς τὰ κατὰ
τόπους διδλωπικεῖα.

Συντάκτης: Δρ. Ι. ΠΕΡΒΑΝΟΓΛΟΣ ἐν ΛΕΙΨΙΑ. ELSTER-STR. 19.

Χαρτοπωλεῖς: Β. ΣΙΓΙΣΜΟΥΝΔΟΥ ἐν Βερολίῳ καὶ Αἰψίῳ. — Τύποις: Γ. ΔΡΟΥΓΟΥΤΑΙΝΟΥ ἐν Αἰψίῳ.